

VRWorldProject

— On estic?

— Es troba en l'hospital general de Tokyo, es va desmaiar durant la simulació — Digué la infermera, i és que aquest era el meu primer contacte amb el món real des que va eixir del VRWorldProject; ara vos conte la història.

Sóc Kazuke, un introvertit adolescent que va a batxillerat i viu a soles, però que no es relaciona amb ningú i prefereix estar en casa veient *anime* a eixir amb altres, sóc un otaku solitari. En el meu temps lliure m'agrada fer videojocs, i és amb el desenvolupament de l'últim dels meus jocs em vaig quedar atrapat. Estava creant un joc virtual amb el nom provisional de VRWorldProject, quan vaig entrar per comprovar el realisme del món, i em vaig adonar que no vaig afegir l'opció de tancar el joc.

Estava enmig d'una extensa verda pradera, completament buida, l'aparició d'animals no estava funcionant, per la qual cosa no podia aconseguir cuir per fer una llit, així que avancí per un camí de terra fins que, al pujar una muntanya, vaig visualitzar una ciutat medieval amb cases de pedra a la llunyania. A l'arribar a aquesta ciutat, els habitants seguien les seues rutes sense importar els obstacles que hi havia enmig. El primer que pensí va ser en buscar allotjament en la posada... — Una nit costa dos monedes de cobre Sir Fenrir. — Va dir la intel·ligència artificial encarregada de la posada, Fenrir és el meu nom virtual, però... — Cinc nits, per favor. — Li demaní — Una nit costa dos monedes de cobre Sir Fenrir. — No tenia cap funció integrada, sols repetia el mateix missatge, així que vaig pujar al segon pis i obrí la porta d'una de les habitacions, una habitació amb un llit de palla al terra i un armari ronyós, van ser les úniques coses que vaig trobar.

A l'entrar en l'habitació, es va obrir el menú d'inventar. Com que era l'administrador, tenia objectes infinits, per la qual cosa vaig crear algunes armes màgiques per protegir-me, un rifle de caça de màgia de foc i una espasa de vent. Vaig passar la nit pensant què fer per eixir del joc, però sols podia pensar en morir, o causar suficients falles com per a tancar el joc. Vaig despertar pel soroll de les campanes alertant sobre una amenaça, i és que hi

havia un gran drac blau arribant des de les muntanyes, que amenaçava amb cremar tota la ciutat; vaig eixir de l'habitació amb el rifle i vaig pujar al sostre per apuntar millor, va morir de cinc dispars i la ciutat em va atorgar el títol de "heroi", fins que, als pocs segons, va succeir el mateix event, una i altra vegada, vaig acabar amb trenta títols de "heroi", i acabà l'event gràcies al fet que la intel·ligència artificial del drac fallà i aquest es quedà congelat a l'aire.

La ciutat estava congelada amb l'event del drac, així que prosseguí el viatge pels camins de terra fins a la següent ciutat; aquesta era una ciutat de nans, amb cases baixes de pedra distribuïdes per una muntanya que servia com a defensa natural d'aquesta. A l'entrar, els habitants pareixien ben programats, però la ciutat tenia una gran falla. Totes les cases eren forats al buit. Per curiositat vaig llançar un nan al buit, i van passar dos hores fins que va morir i obtinguí el títol d'assassí, i tots els pobladors em van atacar. Eren senzills de matar, però la gran quantitat d'aquestos i els angostos carrers de la ciutat, dificultaven la lluita, a més que al matar-los reapareixien sense textures, completament negres, i tornaven a atacar. Al final em van acorralar i morí, però el joc em va fer reparèixer. En l'últim lloc en que vaig dormir, la ciutat seguia congelada, però a l'eixida esperava una elfa.

— Sir Fenrir, soc Hinata, la princesa del regne dels elfs, — Digué l'elfa amb to solemne — sol·licite la vostra ajuda per acabar amb el despòtic regnat del meu germà, el rei Matsui.

— Accepte la missió. — I així vaig començar la missió amb què eixiria del VRWorldProject.

A l'acceptar la missió, aparegué un mapa amb una creu senyalitzant el destí, i una fletxa senyalant la meua ubicació; la princesa començà a caminar i contar la història de com el seu germà assassinà son pare i esclavitza tots els elfs que s'oposaven a ell, però un grup va escapar amb la princesa i van entretindre al rei mentres ella escapava. Acabà la historia en el moment en què es va veure el gran bosc de les fades, on viuen els elfs, i senyalà en direcció a una cabanya — En aquella cabanya hi ha un passadís que comunica amb el castell reial, tenim aliats infiltrats que ens ajudaran a moure'ns dins. — Digué la princesa, i es quedà parada repetint-lo. A l'arribar a la cabanya, estava la princesa dins,

però les parets no tenien col·lisió i es podien traspassar caminant a través d'elles sense cap problema, i a l'intentar entrar al passadís, em quedava flotant dalt d'aquest; com que no hi havia una altra, vaig entrar al bosc caminant.

Un bosc ple de grans arbres i xampinyons del tamany de matolls i un aura màgica que pareixia que tot era possible; açò era el que hauria d'haver-se vist, però els arbres apareixien i desapareixien a cinc metres davant teua. Els xampinyons eren quasi translúcids i les partícules que simulaven la màgia es movien erràticament. A l'arribar a l'imperi elf, sols hi havia el castell, cosa que té sentit ja que hauria d'haver entrat pel passadís directe al palau. Vaig escalar pel palau fins arribar a una finestra oberta i vaig entrar. Tots els elfs em van veure i els eliminí fins arribar a la cambra reial, on seia un ésser completament negre i amb la pose de T dels personatges sense animar. Segurament era Matsui. Al tocar-lo, vaig despertar en la meua habitació, però hi havia alguna cosa estranya: les finestres mostraven una imatge fixa, com una pantalla. Vaig intentar obrir-les, i recordí tot, la vida de Kazuke era sols una simulació que havia programat i que estava provant juntament a un grup d'investigació molt gran, però era molta informació i el meu cervell col·lapsà i vaig despertar en l'hospital.

Boris Mladenov Beslimov